

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СЛУЖБА „ЧИСТОТА“

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Посетителят не би трябвало да бъде допуснат в кабинета, понеже господин Фергюсън приемаше само с предварително уговорен час, освен ако посетителят не е твърде важна личност. Неговото време струваше пари и затова трябваше да бъде ценено.

Но секретарката му, госпожица Дейл, беше млада и се впечатляваше лесно. А този посетител бе възрастен, облечен в консервативен английски костюм и носеше бастун. При това ѝ подаде луксозна визитна картичка. Госпожица Дейл помисли, че е важна личност и го покани направо в кабинета на господин Фергюсън.

— Добро утро, господине — каза посетителят веднага щом госпожица Дейл затвори вратата. — Аз съм господин Есмънд от служба „Чистота“. — Той подаде на Фергюсън визитната си картичка.

— Виждам — погледна визитката Фергюсън, ядосан на госпожица Дейл заради неумението да преценява. — Служба „Чистота“? Съжалявам, но нямам нищо за почистване. — Той се изправи, за да сложи край на посещението.

— Нищо ли? Каквото и да било? — учуди се Есмънд.

— Нищичко. Благодаря, че се отбихте...

— Да разбирам ли, че вие сте доволен от хората, които ви заобиколят?

— Моля? Защо пък ще ви интересува това?

— Защото точно това е предмет на дейността на служба „Чистота“.

— Искате да кажете, че вие почиствате от хора? — засмя се Фергюсън.

— Разбира се. Не мога да ви представя препоръки, понеже ние се стремим да избягваме всякаква реклама. Но мога да ви уверя, че ние сме стара и надеждна фирма.

Фергюсън се загледа в чистия и вдървено изправен Есмънд. Не знаеше как да приеме думите му. Разбира се, като шега! Това беше очевидно.

Трябва да беше шега.

— И какво правите с хората, които „почиствате“? — попита развеселено Фергюсън.

— Това — отвърна сериозно Есмънд — си е наша грижа. Но иначе те изчезват напълно.

Фергюсън се изправи.

— Добре, господин Есмънд. В какво всъщност се състои вашият бизнес?

— Вече ви казах.

— Хайде, сега. Вие не приказвахте сериозно... Ако бих приел думите ви насериозно, щях да извикам полиция.

Господин Есмънд въздъхна и се изправи.

— Да разбирам тогава, че нямате нужда от нашите услуги. Вие сте напълно доволен от приятелите си, роднините, съпругата...

— Съпругата ли? Какво знаете вие за съпругата ми?

— Нищо, господин Фергюсън.

— Говорили ли сте със съседите? Тези караници не означават нищо, абсолютно нищо.

— Аз нямам информация за семейното ви положение, господин Фергюсън — каза Есмънд и седна отново.

— Тогава защо попитахте за съпругата ми?

— Установили сме, че нашият главен източник на печалба са семействата.

— Е, с моето семейство всичко е наред. Съпругата ми и аз се разбираме много добре.

— В такъв случай вие нямате нужда от служба „Чистота“ — каза Есмънд и сложи бастуна си под мишница.

— Момент, моля — Фергюсън започна да се разхожда из кабинета с ръце зад гърба. — Разбирате ли, аз не вярвам и на дума от това, което ми казахте. Нито дума. Но нека да приемем за миг, че вие говорите сериозно. Само да предположим, че... Каква би била процедурата, ако аз... Ако исках...

— Само устното ви съгласие — каза господин Есмънд.

— А плащането?

— Само след почистването. Никога предварително.

— Не че ме интересува — бързо изрече Фергюсън, — но просто съм любопитен. — Той се поколеба. — Болезнено ли е?

— Ни най-малко.

Фергюсън продължи да се разхожда.

— Аз и съпругата ми се разбираме добре — повтори той. — Женени сме от седемнайсет години. Разбира се, всички хора срещат известни трудности в съвместния живот. Така и трябва да бъде.

Лицето на господин Есмънд остана безизразно.

— Човек се научава да прави компромиси — продължи Фергюсън. — Пък и аз съм преминал възрастта, когато някое маце би ме накарало да... да...

— Напълно ви разбирам — каза Есмънд.

— Искам да кажа, че жена ми, разбира се, е труден човек. Ругае понякога. Натяква. Може би знаете това?

— Не — отвърна Есмънд.

— Трябва да знаете! Трябва да сте имали особена причина, за да потърсите точно мен!

Господин Есмънд повдигна рамене.

— Както и да е — тежко изрече Фергюсън. — Минал съм възрастта, когато бих пожелал да променя нещо. Но да предположим, че нямах съпруга. Че бих могъл да установя връзка с... да речем, с госпожица Дейл. Би било приятно, предполагам.

— Доста приятно — съгласи се Есмънд.

— Да. То не би могло да трае дълго. Би било против моралните принципи на фирмата, на които се основава успешната ѝ работа.

— Но би било доста приятно — повтори Есмънд.

— Така е. Естествено е. Госпожица Дейл е красива жена. Никой не може да го отрече. Тя е със спокоен характер, приятна външност и желание да достави удоволствие. Сигурен съм в това.

Господин Есмънд се усмихна учтиво, стана и се насочи към вратата.

— Мога ли да ви се обадя? — изведнъж попита Фергюсън.

— Имате визитката ми. Можете да ме намерите на този номер до пет часа. Но дотогава трябва да решите. Времето е пари, а ние трябва да спазваме графика си.

— Разбира се — отвърна Фергюсън. Той се засмя глупаво. — Още не мога да повярвам и дума от казаното. Дори не знам цените ви.

— Мога да ви уверя, че са приемливи. Особено за човек във вашето положение.

— Но да знаете, ще отрека, че изобщо съм ви виждал или знам нещо за вас.

— Естествено.

— И вие ще *отговорите* на този телефон?

— До пет часа следобед. Приятен ден, господин Фергюсън.

След като Есмънд си тръгна, Фергюсън установи, че ръцете му треперят. Разговорът го беше разстроил и той реши веднага да си наложи да го забрави.

Но не беше толкова лесно. И въпреки че се надвеси с желание над документите и се насили да работи, той си спомняше всяка дума от онова, което бе казал Есмънд. Служба „Чистота“ бе открила, кой знае как, недостатъците на жена му. Есмънд бе казал, че тя е свадлива, че ругае и натяква. Беше принуден да признае тези истини, колкото и да му беше неприятно. Когато застанеш отстрани и погледнеш без предразсъдъци, виждаш нещата такива, каквито са.

Той се върна към работата си. Но госпожица Дейл влезе със сутрешната поща и Фергюсън бе принуден да се съгласи, че тя е страшно привлекателна.

— Има ли нещо друго, господин Фергюсън? — попита тя.

— Моля? О, не, засега не — каза Фергюсън. Той остана загледан във вратата дълго след като тя бе излязла.

Беше му невъзможно да работи повече. Реши веднага да си тръгне за къщи.

— Госпожице Дейл — каза ѝ той, докато обличаше палтото си, — аз излизам. Но се опасявам, че се е събрала доста работа. Дали ще ви бъде възможно да поработите с мен една-две вечери през седмицата?

— Разбира се, господин Фергюсън.

— Няма ли да попреча на социалните ви контакти? — опита да се позасмее Фергюсън.

— Никак, господине.

— Ще се опитам... Ще се опитам да го направя в удобно за вас време. А сега, на работа. Довиждане.

Той бързо се измъкна от службата със зачервено лице.

Къщи жена му тъкмо излизаше от банята. Госпожа Фергюсън беше дребна, плоска женица, с малки нервни бръчки около очите. Изненада се, като го видя.

— Рано се прибираш — каза тя.

— Има ли нещо лошо в това? — попита Фергюсън с ярост, която го изненада.

— Разбира се, че не.

— Че какво искаш? Да умра в онази канцелария ли? — изсумтя той.

— Не съм казала такова...

— Моля те, не спори с мен. Не ми натяквай.

— Че аз не натяквам! — извика жена му.

— Ще си полегна — заяви Фергюсън.

Той се качи горе и застана пред телефона. Нямаше никакво съмнение. Всичко, което бе казал Есмънд, беше вярно.

Той погледна часовника си и се изненада, че вече е пет без петнайсет.

Фергюсън започна да се разхожда пред телефона. Погледна визитната картичка на Есмънд и пред очите му заплува стройната и красива фигура на госпожица Дейл.

Той набра номера.

— Служба „Чистота“. На телефона Есмънд.

— Обажда се Фергюсън.

— Да, господине. Какво решихте?

— Реших... — Фергюсън стисна слушалката. Каза си, че има пълното право да го направи.

И все пак, те бяха женени *цели* седемнайсет години. Седемнайсет! Имаха и добри дни, както и лоши. Честно ли беше? Наистина ли беше честно?

— Какво решихте, господин Фергюсън? — повтори Есмънд.

— Аз... Аз, не! Не желая услугата! — извика Фергюсън.

— Сигурен ли сте, господин Фергюсън?

— Да, напълно. Вие трябва да сте незаконни! Приятен ден, господине.

Той затвори и веднага усети как от плещите му се смъкна огромен товар. Бързо слезе долу.

Жена му готвеше говежди ребра — ястие, което той изобщо не обичаше. Но това нямаше значение. Беше готов да не обръща внимание на дребните досадни проблеми.

На външната врата се позвъни.

— О, това трябва да са от пералнята — каза госпожа Фергюсън, като се опитваше да разбърква едновременно салатата и супата. — Ще отвориш ли?

— Разбира се.

Изпълнен с новопридобито самоуважение, Фергюсън отвори вратата. Навън стояха двама униформени мъже, които носеха голям платнен чувал.

— От пералнята ли?

— Служба „Чистота“ — каза единият от мъжете.

— Но аз ви казах, че не желая...

Двамата мъже го хванаха с умение, явно придобито от дълга практика, и го напъхаха в чувала.

— Не можете да направите такова нещо! — замята се Фергюсън.

Чувалът се затвори и той усети, че го носят по пътеката. Отвори се врата на кола и той бе положен внимателно върху пода.

— Всичко наред ли е? — чу той гласа на жена си.

— Да, госпожо. Наложих се промяна в графика. Но все пак успяхме да ви услужим.

— Много се радвам — чу я да казва. — За мен бе удоволствие да разговарям с вас днес следобед, господин Френч. А сега ме извинете. Вечерята е почти готова и аз трябва да се обадя по телефона.

Колата тръгна. Фергюсън се опита да извика, но чувалът бе здраво увит около лицето му.

Той с отчаяние започна да се пита: „На кого ли се обажда тя? И как така изобщо не съм се досетил?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.